

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבתמה שכל
כימאי יודע
הרב שבתי סלבטיצקי

ספקות, אף שאינן מצדי אלא מצד מה שאחרים אמרו - שלא אעבור. המשכתי ללמוד ב"קול תורה", וכעבור זמן, לאחר שהשתכנעתי סופית שנכון לעבור - כתבתי שוב לרבי וציינתי שסרו כל הספקות שהיו לי. הפעם קיבלתי את הסכמתו וברכתו למעבר.

לאחר כמה שנות לימוד בכפר חב"ד, לקראת חג הפסח תשל"ג (1973) נסעתי לשנת ה"קבוצה", ללמוד במשך שנה תמימה בישיבה שבחצר הרבי בניו יורק. הגענו לבית מדרשו של הרבי זמן קצר לפני תפילת מנחה, והתכוננו להתפלל במניין שבו ישתתף הרבי.

באותה תקופה הייתי בשנת אבל על אמי, שנפטרה בגיל צעיר ממחלה קשה. מאחר שסבלתי מגמגום קשה, נמנעתי מלגשת כשליח ציבור בתפילות, כנהוג, והסתפקתי באמירת הקדישים הנאמרים בדרך כלל עם עוד כמה - דבר המקל על בעיית הגמגום. אולם, עובדה זו העיקה על מצפוני.

מאחר שלא רציתי שהרבי יסתכל עליי בזמן אמירת הקדיש, ביררתי מראש לאיזה כיוון הרבי לא מסתכל. המליצו לי לעמוד מול דלת הכניסה לבית המדרש הקטן למעלה, סמוך לפינה הצפון-מערבית, מאחר שבסוף התפילה הרבי מפנה את מבטו בדרך כלל לעבר ארון הספרים הנמצא בחלקו הדרומי של בית המדרש. אמרתי את הקדיש שבסיום התפילה, ובסיום הקדיש הרמתי את עיניי וראיתי שהרבי מביט בי.

מיד השפלתי את מבטי, ורק אחרי כמה שניות, כששיערתי שהרבי כבר יצא לעבר חדרו, הרמתי שוב את עיניי, אך ראיתי שמבטו של הרבי עודנו ממוקד בי - מבט כזה שנחקק בזיכרון לכל החיים - ואז הרבי הניד קלות בראשו ופנה לצאת. אני פירשתי את מבטו של הרבי כביכול ביקש לומר לי, "ברוכים הבאים! אני אתך - אל תרגיש רע מכך שאינך מתפלל כשליח ציבור".

בהמשך אותה שנה זכיתי להיכנס לראשונה לרבי ליחידות לקראת יום הולדתו. כמובן שההתרגשות הייתה גדולה. עמדתי במבואה מחוץ לחדרו של הרבי ורעדתי תוך כדי אמירת תהלים. כמה פעמים עברתי לסוף התור, כי רציתי עוד קצת זמן להתכונן.

כנהוג, לפני היחידות התיישבתי לכתוב מכתב שאותו אגיש לרבי, ובו פירוט כל השאלות, הספקות והעניינים שעליהם רציתי לבקש. בהתחלה כתבתי שבעה דפים מלאים, אך הבנתי שזה מוגזם, וקיצרתי את זה לשלושה. כשנכנסתי לבסוף בשעת לילה מאוחרת, מסרתי את המכתב. הרבי רפרף במהירות רבה בין הדפים, ואז החל לענות בפירוט על כל השאלות לפי הסדר, בלי להסתכל שוב בדפים.

אחד הדברים שעליהם כתבתי וביקשתי ברכה היה הגמגום שהפריע לי קשות. בקשר לכך, אמר הרבי שתי נקודות: הראשונה, להתחזק בביטחון בה'. להבנת, ביטחון הוא יותר מאמונה. זו ההכרה בכך שאם קיים בי חיסרון מסוים, הרי זה משום שה' רוצה שאגלה בעצמי כוחות חדשים שישלימו את החיסרון הזה.

גדלתי בבית ליטאי שהיה רחוק מאוד מחסידות, והתחנכתי בישיבת "קול תורה". פעם אחת הזמינו אותי להשתתף בשיעור חסידות מחתרתי עבור בחורי ישיבה אותו מסר הרב יוסף סגל, כיום ראש כולל "צמח צדק". באתי לשיעור, ובמשך הזמן הדברים חלחלו. התחלתי להימשך לחסידות ולהיכנס לעניינים ברצינות.

מפעם לפעם היינו נוסעים לבקר בישיבה בכפר חב"ד, שם השתתפנו בהתוועדויות של המשפיע הנודע הרב שלמה חיים קסלמן. ההתוועדויות הללו עשו עליי רושם גדול, כמו גם האהבת ישראל שראיתי אצל בחורי הישיבה. הם יצאו מגדרם לקבל את פני האורחים שבאו מישיבות אחרות, לדאוג להם למקום לינה ולהנעים את שהייתם.

כעבור תקופת מה, עלה בלבי לעבור ללמוד בכפר חב"ד. כשאבי שמע על כך הוא נבהל מאוד, ושולח אנשים שונים שינסו להניא אותי מכוונתי זו. בעקבות זאת התעוררו בי ספקות האם זהו אכן הצעד הנכון, והחלטתי לשאול את הרבי.

כתבתי בפרוטרוט את כל הסיבות מדוע אני רוצה לעבור לכפר חב"ד, וציינתי שרבנים פנו אליי וניסו להניא אותי מכך, ובעקבות זאת התעוררו גם אצלי ספקות. בתשובתו, הקיף הרבי את המילים "התעוררו גם אצלי ספקות" והוסיף, "על פי זה - שב ואל תשנה".

כסופו של דבר, דווקא תשובה זו גרמה לי לעבור. נוכחתי לראות, בניגוד למה שטענו, שהרבי לא להוט להעביר אנשים לחב"ד בכל מחיר. הבנתי שהרבי דואג לי באמת, חושב עליי ואכפת לו ממני - ואם יש לי

«

לציון שבועים שנה למנהיגותו של הרבי, 'תמקדו פרסומי JEM בכל שבוע
באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות | רעיונות אישים

התחנתו בארץ וכעבור כמה חודשים נסענו לרבי. נכנסנו שוב ליחידות וכתבנו שעדיין לא מצאנו הצעה מתאימה בעניין הפרנסה. הרבי לקח את מכתבנו בידו הקדושה, ועוד לפני שפתח אותו שאל, "ומה בנוגע לאנטוורפן?" הבנו מיד שמקומנו באנטוורפן.

בתקופה הראשונה לאחר שעברנו לאנטוורפן והתחלנו לפעול שם, היה לנו מאוד קשה. אף שהרבי אמר לחמי ביחידות כי שמע שאנו "פועלים גדולות ונצורות" - לא הרגשנו זאת. בשלב מסוים חשנו ש"הגיעו מים עד נפש", ואשתי כתבה לרבי את המילים האלה ממש. מאחר שהרבי דיבר רבות באותה תקופה על "שליח עושה שליח", הוספנו והצענו להביא מישהו שירחיב את הפעילות, ושאלנו האם להישאר באנטוורפן אחרי שנביא עוד שליח, או לחזור לארץ ישראל ושהוא יקבל את השליחות באנטוורפן.

כעבור זמן קצר התקבלה תשובת הרבי. הוא הקיף את המילים "הגיעו מים עד נפש", וכתב, "ומכאן ולהבא יהיה כיתרון האור". בנוגע להצעה להביא שליח נוסף, הרבי מחק את המילים, וכתב, "ימלאו כוחותיהם במילואם. אזכיר על הציון".

מכך למדנו שכנראה יש בנו הרבה יותר כוחות ממה שאנו חושבים, ושעלינו להאמין בעצמנו ובכוחות שלנו, באותה מידה שבה הרבי מאמין בנו.

הרב שבתי סלבטיצקי משמש כשליח הראשי של חב"ד באנטוורפן, בלגיה, משנת תשל"ז. הוא רואיין באולפני "המפגש שלי" בחודש אב תשע"ח (2018).

הנקודה השנייה הייתה, שאם ארגיש שיש מילה מסוימת שעוצרת בעדי וגורמת לי להרגיש שאיני מסוגל להמשיך הלאה - לא להתעקש ולנסות בכוח לדחוף ולבטא דווקא את המילה הזו, אלא להחליף מילה, לנסות דרך אחרת, שונה. לקחתי מכך גם הוראה לחיים - שכאשר נתקלים באיזה מכשול שעוצר אותנו, אם זה בחינוך או בשליחות, ורואים שלא הולך - לא לנסות שוב ושוב באותה הדרך, אלא לנסות לחפש דרך אחרת, רעיון חדש ושונה כיצד להמשיך הלאה ולהשיג את המטרה. ואכן, עצה זו של הרבי עזרה לי מאוד בהמשך החיים.

אחת השאלות במכתבי הייתה "מה השליחות שלי?" אמנם עדיין הייתי תלמיד ישיבה, אבל הסברתי שהשאלה נוגעת לי כבר עכשיו, שכן אני צריך להתחיל להתכונן מראש. אם שליחות חיי תהיה לעסוק בקירוב ובהפצת היהדות, הרי שעליי ללמוד כבר עתה איך להשפיע ולענות לאנשים על שאלותיהם, וכיצד להסביר את יסודות השקפת היהדות - אמונה, בחירה, ידיעת ה' וכדומה; ואם נועדתי לכיוון תורני, להיות מגיד שיעור בישיבה וכדומה - הרי עליי להניח כעת את עיקר הדגש על לימוד התורה.

תשובת הרבי הייתה, "אתה עכשיו תלמיד בישיבה - השליחות שלך כעת היא ללמוד נגלה וחסידות בהתמדה ובשקידה, ולעסוק בעבודת התפילה". כלומר, כעת עליך להיות בהווה. המחשבות על מה שיהיה אחר כך - רק יפריעו לך להתמסר לשליחותך הנוכחית. בבוא העת, כבר תראה ותחליט מהי שליחותך.

במשך הזמן, גם אבי, שכאמור התנגד תחילה למעבר שלי לחב"ד, נוכח לראות שאני ממשיך לשקוד על לימוד התורה גם בכפר חב"ד, ואף החל להתקרב בעצמו לרבי. הוא התכתב עם הרבי, ובמהלך שהותי בניו יורק אף הגיע לרבי וזכה להיכנס ליחידות.

במהלך היחידות, ביקש אבי ברכה שיזכה לחתן את שני ילדיו. כשביקש ממנו שיריה לי להתחתן, השיב הרבי, "מה אתה רוצה ממנו? הוא הרי יושב ולומד". הייתי אז בן עשרים ושלוש, אבל אחותי הייתה מבוגרת ממני בכעשר שנים, והוא ביקש ברכה שתמצא את זיווגה ותתחתן. הרבי הישיר אליו את מבטו ואמר, "היא תתחתן, הוא יתחתן. ועליך לדאוג כעת שאתה תתחתן". היה זה כאמור לאחר שאמי נפטרה בדמי ימיה, והרבי דרבן אותו מאוד להינשא שוב.

באותה יחידות, הרבי גם דרבן את אבי להוסיף קביעות עתים לתורה. אבי טען שיש לו שיעור אחרי תפילת שחרית, ובשובו מהעבודה בשעה מאוחרת יש לו שיעור נוסף, שרק לאחריו הוא חוזר הביתה. "אין לי זמן להוסיף קביעות נוספת", טען.

אבי עבד ככימאי בתחום המזון, ואף שלא היה לו תואר אקדמי, הוא היה מוכשר מאוד והמציא פטנטים רבים. הוא מעולם לא שיתף את הרבי בעובדה זו, אבל הרבי השיב לו באמצעות משל מעולם הכימיה.

"כל כימאי יודע", אמר הרבי, "שכאשר מכניסים חומר, אפילו בכמות קטנה, לתערובת של חומרים הוא עשוי לחולל שינוי מרחיק לכת בתערובת כולה. כך גם ברוחניות. לא התכוונתי שתוסיף הרבה זמן לקביעות העתים. תוסיף אפילו מעט, אבל תוספת מועטה זו בלימוד תורה שתשקיע מעבר לטבעך ולרגילותך - בכוחה להשפיע ולשנות לטובה את היום כולו".

כשנה לאחר שובי ארצה התחלתי להתעניין בשידוכים, ופגשתי את המיועדת להיות אשתי, ילידת בלגיה. בפגישות דיברנו על כך שנגור בישראל - גם אשתי לא רצתה להישאר בעיר הולדתה אנטוורפן - ואף הוצעו לנו מספר הצעות לשליחות בארץ. לאחר שהשידוך נסגר בשעה טובה ומוצלחת, נכנסנו יחד ליחידות ופירטנו את ההצעות השונות. "מדוע אתם חושבים על ההצעות בארץ הקודש, ולא על ההצעות בחוץ לארץ, כמו אנטוורפן?", שאל הרבי. "אפשר לפעול שם רבות בהפצת היהדות בכלל והחסידות בפרט". אחרי היחידות כתבנו את תוכנה והכנסנו לרבי, והוא הוסיף וכתב "ובענין של פרנסה", כלומר שעלינו לחפש איזו הצעה שממנה אתפרנס באנטוורפן.

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שלי מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויובד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"ו (1976) — בהמשך להכרזה על "שנת החינוך" בשבת מברכים חודש אייר, קיים הרבי שלוש התוועדויות רצופות בהן הציג מגוון רעיונות שנועדו לקדם את נושא החינוך היהודי. הרבי דיבר בהרחבה על רישום ילדים למחנות קיץ, על הרחבת בתי הספר ואפילו על עידוד ילדים ליטול חלק פעיל במבצע החדש בכך שיקבלו על עצמם לחנך אחרים. בהתוועדויות הללו הציג הרבי את הראשונים מבין שנים עשר הפסוקים שבחר כדי שילדים ישנו אותם בעל פה. "אלו שמאיזו סיבה שתהיה יש להם השגות על הרעיונות הללו", אמר הרבי, "הרי אדרבה, אולי ימצאו רעיונות מוצלחים עוד יותר... על פעילות הפצת היהדות של חב"ד אין זכויות יוצרים, וכל אחד מוזמן לחקות אותה ובלבד שעל ידי זה יקודם נושא החינוך היהודי בכל קצווי תבל".¹ ל' בניסן - ב' באייר

1 שיחות קודש תשל"ו ב, עמ' 181

דודס ומופץ באה"ק ע"י צעירי אגודת חב"ד / המרכז לעזרי שלוחות ט"ל 1777-373-03

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

בסיוע חברי THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד